

en vis fattig Griften, bliver forbanstet og faar Tillæg og Tilføielser, som ikke ere virkelige. Der er altsaa Opdigt og Tilføielser i begge Tilfælde; det ene er blot det Fuldstændige, det andet kun det Delvise. Men iøvrigt var jo hans Hovedbetragtning den, at Loven var en Indskrænkning af Ytringsfriheden eller Trykkefriheden, som var utilbørlig og gjorde dens Benyttelse saa usikker, at Ingen mere vidste, hvad han havde Ret til at sige eller ikke i en offentlig Forhandling. Det er utvivlsomt, at Loven gjør en Indskrænkning, men intet Land har haft, og aldrig vil noget Land faae uindskrænket Trykkefrihed, ligesaa lidt som vor Grundlov forudsætter, at der skal være en saadan. Trykkefriheden er jo kun givet og kan kun gives under Ansvar for Loven, som det hedder i Grundloven. Der er Grændser — og saadanne Grændser kjender den nuværende Straffelov ligesaa fuldt som Tillæget til den — for hvad man maa sige med Hensyn til den Verbdighed, man skylder Kongen, der er Grændser for, hvad man skylder den offentlige Sædelighed, der er Grændser for, hvad man skylder andre Trostbetjendelses Gudsdyrkelse og Troslære, der er Grændser for, hvad man maa sige med Hensyn til private Mænds Ære. Det er altsaa ikke noget Ukjendt og kan ikke være ukjendt, at der sættes Grændser i saa Henseende. Det, som den ærede Landssthingsmand vedblivende har lagt størst Vægt paa, er, at der bliver en Usikkerhed, men det bliver der altid paa disse Omraader. Der er ingen skarpe Grændser og kan ikke være det med Hensyn til, hvad det vil sige at krænke Verbdigheden mod Kongen, forhæne og bespotte bestaaende Trostamfunds Værdomme og Gudsdyrkelse, eller med Hensyn til, hvad der er fornærmelig for Private, eller for hvad der er Krænkelser af den offentlige Sædelighed, eller for hvad der vækker Forargelse i trykte Skrifter. I den Henseende maa virkelig Enhver overveie med sig selv, hvad han tør sige, og den, der overstrider den Grændse, som Domstolene i de enkelte Tilfælde drager, maa finde sig i at blive straffet. Derfor ligger der heller ikke Noget, som kan være et Angreb paa dette Forslag i den Indvending, at der er en Usikkerhed, thi den kommer ikke tilveie, den er der allerede. Kun det vilde være en Kritik og en berettiget Kritik af Loven, naar man kunde paavise, at der her inddroges under Straffeloven Ting, som ikke have Krav paa Straffelovens Beskyttelse. Jeg mener, at Ingen kan være uenig om, at No og Orden, Dybdighed mod Loven, Agtelse for Statens Indretninger og Regeringens Foranstaltninger er Noget, man maa kræve og

kan kræve ved Trykkefrihedens Anvendelse, ligesaa fuldt som man maa kræve Respekt for Sædelighed og Religion i den Forstand, som Straffeloven tager det, og for Kongen, og er man enig i, at selve dette, som her drages ind under Beskyttelsen, fortjener det, saa kan man ikke med Føie kritisere det eller sige, at man vil forkaste Loven, fordi den frembringer en Usikkerhed, som er uindgaaelig. Hvis der iøvrigt i denne Henseende kan stilles Forslag, hvorved man nærmere kan præcisere Sagen, saa er det jo sagt og skal gjentages, at saadanne Forslag bør tages under Overveielse. Med Hensyn til en Bemærkning, som er fremkommen, skal jeg sige, at det, at man anerkjender Hovedtanken og de væsentlige Bestemmelser i Loven jo ikke udelukker det Arbejde, som bestaar i at prøve paa at formulere skarpere, hvad der er ment, og prøve paa at fuldstændiggjøre det, hvis Noget er udeladt, som med Føie burde indrages. Det er et Arbejde, som har været Opgaven for det Udvalg, som blev nedsat i forrige Samling, men der var tillige en anden Opgave, som i alt Fald maatte prøves, og som, hvis den skulde løses, vilde have krævet et meget stort Arbejde, nemlig det, om man ved denne Leilighed skulde gjøre Forandring i Ansvarsreglerne efter vor Presjelov, saaledes som det fra en enkelt Side er udtalt, at Loven havde gjort ved Reglerne i § 8, medens det fra anden Side er bestridt; men under alle Omstændigheder var det et Spørgsmaal, som man skulde tage under Overveielse, om de Ansvarsregler, der gjælde, skulde forandres. Dette Spørgsmaal er kun blevet løst paa et enkelt Omraade ved en anden foreløbig Lov.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling
vedtoges med 29 Stemmer mod 14.

Bloug: Jeg tillader mig at foreslaa Forslaget henvist til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Da Ingen ønskede at udtale sig om dette Forslag eller stille noget andet, gik man til Afstemning, hvorved

o vennemvante Forslag af Bloug
vedtoges med 28 Stemmer mod 13.